

UGH...

Rozvod rodičov, bytie prostredníkom a rukojemníkom v ich konflikte, strata pevnej pozície vo svojom svete. To sú náročné témy, s ktorými sa musí popasovať hlavná hrdinka inscenácie UGH...

V úvode inscenácie sa ocitáme v živote tínedžerky, ktorá sa nachádza v krízovom období a akoby nevedela nájsť riešenie svojej situácie. V príbehu stretáva podivína - cudzieho muža, ktorý ju unesie do krajiny, ktorej vládcom je zlé stvorenie UGH...

UGH je obrazom vnútorného sveta tínedžerky a jej vlastných vnútorných konfliktov. V tejto záhadnej a tajomne temnej krajine sa hrdinka stretáva so svojimi vlastnými osobnostnými súčasťami a démonmi, proti ktorým a s ktorými zvädza boj. Cestu k stvoreniu UGH, ktoré je potrebné zničiť, podniká výťahom. Ten je pojítkom, alebou akousi hypnotizačnou metódou, ktorá pomáha hrdinke sa dostať k stvoreniu UGH a zvieš boj, ktorý po nej žiadajú obyvatelia tejto krajiny. Silným momentom inscenácie je stretnutie sa hrdinky so stvorením UGH - jej hlbokým podvedomím. V svojom podvedomí hrdinka nachádza zároveň aj riešenie a východisko zo situácie. Tento psychodramatický očistný moment jej prináša katarzné poznanie o sile vlastnej osobnosti a individuálnej schopnosti vyrovnania sa s konfliktom a jeho prijatím.

Herecký súbor priniesol na javisko energiu a nasadenie, ktoré bolo zjavnou motiváciou ich spoločnej práce, počas ktorej mal každý protagonista možnosť sa popasovať so svojimi vlastnými vnútornými „démonmi“. Tempo hereckých akcií však často narúšala nedostatočná rozpracovanosť dialógov a schopnosť hereckej reakcie na partnera.

Dramaturgicky v inscenácii ostáva taktiež nedoriešená dôležitá dejová línia rodičov a vzťahová línia medzi chlapcom z kamarátskej partie a hlavnej hrdinky.

Tínedžerská dráma UGH... je autorským textovým dielom režisérky predstavenia a rozhodne by si ešte zaslúžila dramaturgické dopracovanie, ale i réžijné a herecké prehĺbenie. Podľa vlastných slov súboru bol veľmi dôležitým práve moment procesu a vzniku inscenácie, ktorý mal spĺňať aj terapeuticko-psychodramatickú funkciu pre samotných hráčov. Práve na naplnenie a obsiahnutie tejto funkcie by bola vhodná réžijno-pedagogická revízia inscenácie s väčším dôrazom na psychologickú rovinu jednotlivých postáv.

MAKA SAMAMBU

Stand up!

Stand up ako: povstanie ženy - herečky, nájdenie odvahy a nebáť sa prehovoriť, byť intímna a ukázať svoj vnútorný svet, bojovať za seba a za svoje miesto v živote, za svoje miesto ženy vo svete patriarchálneho obrazu vnímania ženy ako objektu, ako vánku, ako víly.

„Kurwa“ ako: nadávka, ako príslovka, ako častica, ako sloveso, ako podstatné meno, ako žena ľahkých mramrov, ako heslo a motto vzdoru.

Ja - žena - herečka ako: bojovníčka, bojkotérka, sabotérka, rebelka a rovnoprávna a svojprávna bytosť s právom vyjadriť sa.

Monodráma, či skôr stand up, Maka Samambu je tribúnou mladej herečky, ktorá prináša drsnú, miestami až arogantnú, ale nie urážajúcu spoveď. Spoveď o tom, ako sa mladá žena cíti ako zástupkyňa ženského pohlavia, ktorá žije v spoločnosti zakotvenej na patriarchálnom vnímaní ženy a jej obrazu. Aktérka nám drsným a nefiltrovaným, miestami komickým spôsobom podáva svedectvo o samej sebe, o svojom vútornom boji s realitou a ženskosťou, ktorá sa v nej formuje aj pod vplyvom spoločnosti, v ktorej žije.

Herečka sa sebavedome a umne pohybuje na javisku, pracuje interaktívne s publikom a nebojí sa ísť do konfrontácie. Rozpráva plynulo a autenticky a v slove je jej herecký prejav veľmi pevný, často vulgárny. V istých momentoch akoby ju však prezrádzalo telo, ktoré predsalen ukazuje istú nervozitu a neistotu voči tak odvážnej veci akou je postaviť sa sama pred publikum a prejaviť svoj názor a biť sa zaň. To ale zároveň pôsobí autenticky a pridáva celému stand up akúsi prirodzenosť a ľudskosť. Divákovi sa až žiada povedať: kurwa, keby vás tu, kurwa, takých viacej bolo, čo sa dokážete za seba postaviť a bojovať za svoje slovo.

ŠTVORNOZCI

Divadelný súbor Fúzia sa predstavil divadlom poézie s textovou predlohou Etgara Kereta. Téma vírusu, ktorý zasahuje pravú mozgovú hemisféru a tam likviduje ľudskú schopnosť byť kreatívny. Tento vírus je obrazom dnešnej konzumnej spoločnosti, ktorá miesto tvorivosti, kultúry a hĺbky poznania, volí plytkosť, konzum, skratkovitosť a sociálne média. Vírus je natoľko silný, že zasahuje aj posledného nositeľa kultúrnych hodnôt - spisovateľa. V závere napadá vírus aj jeho a on stráca schopnosť tvoriť a písať.

Téma síce výrazná a aktuálna, ale súbor akoby ostáva len v rovine pomenovania témy a neprehlbuje ju o svoje interpretácie, pohľad, či názor na tému. Respektíve divákovi neponúka dostatok impluzov na to, aby mohol v sebe tému rozvíjať.

Prehĺbenie témy, jej rozvíjanie a vrstvenie sa môže snúbiť práve v hľadaní hereckej a interpretačnej voľnosti na javisku. Vychádzanie z vlastného výrazu, pohybu, hlasu, reči, či energie, ktorú herec má a prináša na javisko, miesto využívania mechanických prvkov, akým je napríklad púšťanie reprodukovanej hudby.

Práve hľadanie témy a hľadanie v téme, zábava pri tvorivom procese, ale aj samotný individuálny, ale i kolektívny rozvoj divadlom, je kľúčom a liekom k vírusu, ktorý nás napadol a niekedy sa stáva až alarmujúcou všade prítomnou pandémiou.